

Sygn. akt III AUa 521/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Jolanta Ansion (spr.)
Sędziowie	SSA Marek Procek SSA Maria Małek-Bujak
Protokolant	Sebastian Adamczyk

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2018r. w Katowicach

sprawy z odwołania B. W. (B. W.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 4 stycznia 2017r. sygn. akt XI U 1024/16

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

/-/SSA M.Procek /-/SSA J.Ansion /-/SSA M.Małek-Bujak

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 521/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 kwietnia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał B. W. prawo do emerytury na podstawie art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stwierdzając, że emerytura obliczona według nowych zasad jest mniej korzystna od wypłacanej dotychczas i w dalszym ciągu ubezpieczonej będzie wypłacane świadczenie w dotychczasowej wysokości.

W odwołaniu od decyzji ubezpieczona wniosła o jej zmianę i przyznanie emerytury w wieku powszechnym, zgodnie z przepisami obowiązującymi na koniec 2012 roku, bez pomniejszenia świadczenia o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych wcześniej emerytur.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 4 stycznia 2017 roku, sygn. akt XI U 1024/16, Sąd Okręgowy w Katowicach zmienił decyzję organu rentowego z dnia 7 kwietnia 2016 roku ustalając, że wysokość emerytury odwołującej B. W. wynosi 2.194,80 zł, poczynsz od 1 marca 2016 roku.

Sąd I instancji ustalił, że ubezpieczona B. W. urodziła się dnia (...). Decyzją z dnia 8 listopada 2007 roku nabyła prawo do emerytury we wcześniejszym wieku od dnia 30 października 2007 roku. Wypłata emerytury została zawieszona ze względu na kontynuowanie zatrudnienia.

Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto lata od stycznia 1992 roku do grudnia 2001 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalono na 84,61%.

Do wyliczenia emerytury przyjęto okresy składkowe 35 lat i 1 miesiąc i okresy nieskładkowe 6 miesięcy. Wobec ustania zatrudnienia obejmującego okres

od 8 stycznia 1974 roku do dnia 24 listopada 2007 roku, podjęto wypłatę świadczenia na podstawie decyzji z dnia 4 grudnia 2007 roku.

Wnioskiem z dnia 10 grudnia 2012 roku ubezpieczona wystąpiła o ponowne ustalenie emerytury, poprzez doliczenie dotychczas nieuwzględnionych w wymiarze świadczenia okresów składkowych i nieskładkowych, doliczenie składek zaewidencjonowanych na koncie po dniu ustalenia prawa do emerytury i ponowne obliczenie podstawy wymiaru. Decyzją z dnia 8 grudnia 2012 roku organ rentowy przeliczył emeryturę. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalił na 85,92%.

Do wyliczenia emerytury przyjęto okresy składkowe 35 lat i 3 miesiące i okresy nieskładkowe 6 miesięcy. Tak ustalona emerytura od miesiąca marca 2016 roku wynosiła 1.768,05 zł brutto.

Odwołująca wystąpiła z kolejnym wnioskiem o przeliczenie świadczenia z dnia 23 marca 2016 roku wskazując, że prawo do pełnej emerytury nabyła po ukończeniu 60 lat, czyli (...), bez zwiększenia wieku emerytalnego i bez pomniejszania wysokości podstawy emerytury o wcześniej pobrane świadczenia. Zaskarżaną decyzją, obliczając emeryturę według zasad określonych w art. 26 ustawy emerytalnej, organ rentowy wskazał, że kwota zwaloryzowanego kapitału wynosi 432.889,12 zł, kwota zwaloryzowanych składek wynosi 62.915,08 zł, suma kwot pobranych emerytur równa się wysokości 157.954,92 zł, średnie dalsze trwanie życia 225,90 miesięcy i wyliczona kwota emerytury wynosi 1.495,57 zł ($62.915,08 \text{ zł} + 432.889,12 \text{ zł} - 157.954,92 \text{ zł} / 225,90$) i jest mniejsza od dotychczas wypłacanej. Uznał, że ubezpieczonej będzie wypłacana emerytura w dotychczasowej wysokości 1.768,05 zł. Bez odliczania sum kwot pobranych emerytur, nowa emerytura przy uwzględnieniu kwoty zwaloryzowanego kapitału 432.889,12 zł, kwoty zwaloryzowanych składek 62.915,08 zł oraz średniego dalszego trwania życia 225,90 miesięcy wynosiłaby 2.194,80 zł brutto.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji wskazał, że sporna kwestia sprowadzała się do rozstrzygnięcia, czy ubezpieczonej przysługuje prawo do ustalenia emerytury bez stosowania pomniejszenia o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne, o którym mowa w art. 25 ust. 1 b ustawy z dnia

17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Taka sama regulacja dotycząca emerytur ubezpieczonych urodzonych przed 1 stycznia 1949 roku zawarta jest w art. 55 a ust. 2 ustawy. Innymi słowy, chodziło o to, czy wysokość emerytury odwołującej należało ustalić na podstawie stanu prawnego obowiązującego w dacie nabycia przez nią prawa do świadczenia, tj. (...), czy też na podstawie zmienionego stanu prawnego, obowiązującego w dacie złożenia wniosku o ustalenie prawa do emerytury i jej wypłatę, czyli po 23 marca 2016 roku.

W ocenie Sądu, w sprawie nie budzi wątpliwości, że ubezpieczona urodzona po dniu 31 grudnia 1948 roku, licząc 55 lat przed 31 grudnia 2008 roku i mając staż pracy ponad 35 lat pracy, nabyła prawo do wcześniejszej emerytury na podstawie art. 46 w związku z art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej. Dnia (...) (...) roku ukończyła 60 lat, zatem jeszcze przed wydłużeniem wieku emerytalnego, spełniła wszystkie wymagane prawem przesłanki nabycia prawa do „zwykłej” emerytury, przysługującej w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego.

Bezspornie, ustawą z dnia 11 maja 2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2013 roku, wprowadzono zmiany w art. 25 ustawy, dodając ust. 1 b, który otrzymał brzmienie: jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę na podstawie przepisów art. 26b, 46, 50, 50a, 50e, 184 lub art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 roku - Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 roku, nr 97, poz. 674 ze zm.), podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Wbrew stanowisku organu rentowego, odwołująca nie była objęta nową regulacją obowiązującą od 1 stycznia 2013 roku, stosownie do której podstawę obliczenia emerytury z powszechnego wieku emerytalnego należało pomniejszyć o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranej wcześniej emerytury. Emeryturę ubezpieczonej należało bowiem obliczyć według stanu prawnego obowiązującego w dniu nabycia świadczenia, a nie w dniu jego realizacji. Sąd I instancji wskazał na treść art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego powstaje z urzędu, z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Decyzje organów rentowych mają zatem jedynie charakter deklaratoryjny, potwierdzający powstanie warunków koniecznych do nabycia prawa do świadczenia. Z przepisu powyższego wynika, iż ustalenie prawa do emerytury następuje na podstawie stanu prawnego obowiązującego w dniu spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia uprawnień świadczenia, a wypłata świadczenia następuje od pierwszego dnia miesiąca, w którym ubezpieczony złożył wniosek, spełniwszy ustawowe przesłanki prawa do emerytury (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2014 roku, sygn. akt I UK 100/14, z dnia 19 marca 2014 roku, sygn. akt I UK 334/13, uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 1989 roku, sygn. akt III UZP 11/89 OSNCP 1990/6/72). Zmiany w przepisach ograniczające dotychczasowe uprawnienia, czy też wprowadzające dodatkowe warunki nabycia prawa do świadczenia, nie mają wpływu na istnienie prawa nabytego (powstałego) przed tymi zmianami, niezależnie od tego, kiedy został złożony wniosek o świadczenie (jego realizację), jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do wyroku z dnia 4 listopada 2014 roku, sygn. akt I UK 100/14.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że wprost do omawianej kwestii odniósł się Trybunał Konstytucyjny, rozpoznając pytanie prawne w analogicznej sprawie Sądu Okręgowego w Szczecinie, do której odwoływała się ubezpieczona. Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu do sprawy P 11/14, powołując kilka przykładowych orzeczeń Sądu Najwyższego (uchwała z dnia 20 grudnia 2000 roku, sygn. akt

III ZP 29/00, wyrok z dnia 4 listopada 2014 roku, sygn. akt I UK 100/14) ostatecznie rozproszył wątpliwości w kwestii stosowania nowego prawa, jak trafnie uznał Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 8 października 2015 roku, sygn. akt

III AUa 970/14 i Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 31 sierpnia 2016 roku, sygn. akt III AUa 190/16. Przedstawione w cytowanych orzeczeniach wywoły Sądów należało w całości podzielić, jednocześnie uznając, że zachowują swoją aktualność w niniejszej sprawie.

W nowym systemie (zdefiniowanych składek), gdzie świadczenie nabywa się za okresy ubezpieczenia, wysokość świadczenia niewątpliwie zależy od sumy zaewidencjonowanych składek. Pobranie zatem wcześniejszej emerytury oznacza skonsumowanie części kapitału składkowego, w związku z czym, zasadnie od 1 stycznia 2013 roku odlicza się od niego sumę wypłaconych emerytur, lecz nie może to dotyczyć świadczeń osób, które nabyły prawo do emerytury w powszechnym wieku przed wprowadzoną zmianą. Przed względami natury ekonomicznej, należy bowiem uznać prymat konstytucyjnej zasady ochrony prawa nabytych.

Uwzględniając powyższe, Sąd I instancji uznał, że organ rentowy niezasadnie w zaskarżonej decyzji odliczył sumę pobranych emerytur ubezpieczonej w kwocie 157.954,92 zł, co skutkowało nieprawidłowym wyliczeniem emerytury (jej zaniżeniem), która bez pomniejszenia powinna wynosić 2.194,80 zł brutto od 1 marca 2016 roku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd I instancji na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji zaskarżonego orzeczenia.

Apelację od wyroku wniósł organ rentowy.

Apelujący, zaskarżając wyrok w całości, zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 25 ust. 1 b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych,

- art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegającą na przyjęciu, że ubezpieczonej przysługuje emerytura według nowych zasad, na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, poczynając od dnia 1 marca 2016 roku, bez jej pomniejszenia o dotychczas pobrane emerytury.

Wskazując na powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

Apelujący wskazał na fakt, że ubezpieczona wniosek o ustalenie prawa do emerytury według nowych zasad złożyła w dniu 23 marca 2016 roku, a więc pod rządami ustawy dnia 11 maja 2012 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw. Zwrócił uwagę, że generalną zasadą jest, iż wniosek o świadczenie emerytalno-rentowe podlega rozpoznaniu według stanu prawnego obowiązującego w dacie złożenia tego wniosku. Oznacza to, że datę wniosku o emeryturę należy traktować jako wskazanie stanu prawnego, według którego ma on zostać rozpoznany. Ubezpieczony, który z powodu własnego zaniechania nie składa wniosku pod rządami starego prawa, mimo, że miał taką możliwość, ponosi konsekwencje takiego działania w postaci zastosowania wobec niego nowych przepisów. Skarżący zaznaczył, że ustawa wprowadzająca do ustawy emerytalnej przepis art. 25 ust. 1 b została ogłoszona w dniu 6 czerwca 2012 roku

i weszła w życie z dniem 1 stycznia 2013 roku. Termin vacatio legis umożliwił osobom zainteresowanym zapoznanie się z nowymi przepisami oraz oceną ich skutków dla własnej sytuacji prawnej. Ubezpieczona została objęta nową regulacją obowiązującą od 1 stycznia 2013 roku, stosownie do której podstawę obliczenia nowej emerytury z powszechnego wieku emerytalnego należy pomniejszyć o kwotę składek stanowiącą sumę kwot pobranej wcześniejszej emerytury. Wskazując na powyższe, organ rentowy stwierdził, że przepis art. 25 ust. 1 b ustawy emerytalnej powinien mieć

zastosowanie do wszystkich osób pobierających wcześniejszą emeryturę, które wniosły o przyznanie emerytury z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego zgłosiły po dniu 31 grudnia 2012 roku, mimo, że mogły uczynić to wcześniej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest uzasadniona.

Sąd Okręgowy przeprowadził niewadliwe postępowanie dowodowe, niemniej, na jego podstawie wywiódł nietrafne wnioski.

Sporna kwestia w rozpoznawanej sprawie sprowadzała się do ustalenia prawidłowości przeliczenia emerytury przyznanej ubezpieczonej w związku z osiągnięciem przez nią w październiku 2012 roku powszechnego wieku emerytalnego, przy czym, w istocie dotyczyła przepisów, które winny zostać zastosowane.

Wysokość emerytury ubezpieczonej po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego jest bowiem zależna od tego, czy do jej obliczenia zostaną zastosowane przepisy obowiązujące w chwili obecnej, a wprowadzone od stycznia 2013 roku, czy też przepisy obowiązujące w dacie osiągnięcia wieku emerytalnego, czyli w maju 2012 roku.

Stosownie do regulacji zawartej w art. 24 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2012 roku (t.j. Dz. U. z 2009 roku nr 153, poz. 1227), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet.

Wedle natomiast art. 24 ust. 1 pkt 1 powyższej ustawy w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2013 roku (Dz. U. z 2012 roku, poz. 637), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, który dla kobiet urodzonych w okresie do dnia 31 grudnia 1952 roku wynosi co najmniej 60 lat.

Zgodnie z art. 25 ust. 1 powyższej ustawy, w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2013 roku, podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowiła kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175, z zastrzeżeniem art. 185.

Na mocy ustawy z dnia 11 maja 2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 roku, poz. 637), regulacja powyższa uległa zmianie z dniem 1 stycznia 2013 roku. Przepis art. 25 ust. 1 otrzymał następujące brzmienie: Podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175, z zastrzeżeniem ust. 1 a i 1 b oraz art. 185.

Jednocześnie, na mocy ustawy z dnia 11 maja 2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw, z dniem 1 stycznia 2013 roku został wprowadzony przepis art. 25 ust. 1 b, stanowiący, że jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę na podstawie

przepisów art. 26 b, 46, 50, 50a, 50e, 184 lub art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 roku - Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2014 roku, poz. 191 i 1198, z 2015 roku poz. 357, 1268 i 1418 oraz z 2016 roku poz. 668), podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Ubezpieczona uważa, że skoro spełniła przesłanki warunkujące nabycie prawa do emerytury z powszechnego wieku emerytalnego przed zmianą ustawy o emeryturach i rentach z FUS, to jej wysokość winna być wyliczona także z uwzględnieniem regulacji obowiązujących przed tą zmianą, niezależnie od daty zgłoszenia wniosku o jej przyznanie.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko odwołującej uznając, że ubezpieczona nie była objęta nową regulacją obowiązującą od 1 stycznia 2013 roku, stosownie do której podstawę obliczenia emerytury z powszechnego wieku emerytalnego należało pomniejszyć o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranej wcześniej emerytury. W ocenie Sądu, emeryturę należało obliczyć według stanu prawnego obowiązującego w dniu nabycia świadczenia, a nie w dniu jego realizacji.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, stanowisko Sądu I instancji jest nieuzasadnione.

W prawie ubezpieczeń społecznych, w sytuacji, gdy międzyczasowy aspekt zastosowania konkretnej regulacji nie jest rozstrzygnięty za pomocą przepisów przejściowych, judykatura przyznaje pierwszeństwo zastosowaniu zasady bezpośredniego działania nowych przepisów. W rozpatrywanym przypadku ustawa nowelizująca nie zawierała żadnych przepisów intertemporalnych, należy zatem przyjąć, że przepis art. 25 ust. 1 b znajduje zastosowanie do wszystkich wniosków zgłoszonych, począwszy od dnia jego wejścia w życie, tzn. od 1 stycznia 2013 roku.

Kwestionowany przepis art. 25 ust. 1 b ustawy emerytalnej był przedmiotem pytania prawnego skierowanego do Trybunału Konstytucyjnego. Postanowieniem z dnia 3 listopada 2015 roku, P 11/14, Trybunał Konstytucyjny umorzył jednak postępowanie w sprawie, ale w motywach powołanego postanowienia Trybunał Konstytucyjny powołał się na swoje rozważania zawarte w uzasadnieniu wyroku z 7 maja 2014 roku, K 43/12 (Dz. U. z 2014 roku poz. 684), gdzie odniósł się do kwestii obowiązywania zasady ochrony praw nabytych w regulacjach z zakresu szeroko pojętego zabezpieczenia społecznego akcentując, że ochrona ta nie jest bezwzględna.

Oceniając zatem prawidłowość zastosowania wobec ubezpieczonej przepisu art. 25 ust. 1 b ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wypada zauważyć, że aktualnie w ubezpieczeniu emerytalnym obowiązującym modelem jest zasada zdefiniowanej składki. W systemie tym ustalony jest jedynie rozmiar ciężarów publicznoprawnych, jaki nałożono na ubezpieczonych. Ubezpieczeni wnoszą zatem składki i te zgromadzone składki stanowią kapitał, z którego następnie wypłacane jest świadczenie, przy czym, jego finalna wysokość jest w znacznej części pochodną wysokości zgromadzonego funduszu. Wysokość świadczeń nie jest z góry ustalona, a zgromadzony kapitał ulega uszczuplaniu w trakcie realizacji świadczenia, co oznacza, że pobieranie świadczenia przez pewien okres z założenia nie pozostaje bez wpływu na wysokość tego kapitału, w przypadku ponownego obliczania wysokości świadczenia.

Nadto podnieść należy, że zarówno w doktrynie, jak i judykaturze podkreśla się odrębność instytucji nabycia prawa do świadczenia od jego wypłaty. Zgodnie z art. 100 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

W przypadku ubezpieczonej, realizacja przesłanek warunkujących prawo

do emerytury powszechnej z art. 24 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nastąpiła z dniem (...), a więc wraz z osiągnięciem przez ubezpieczoną powszechnego wieku emerytalnego, czyli 60 lat. Ubezpieczona nabyła zatem prawo do świadczenia na podstawie przepisów obowiązujących w dniu(...).

Jednakże wskazać należy, że samo spełnienie się przesłanek warunkujących prawo do świadczenia in abstracto nie stanowi jeszcze podstawy do wypłaty świadczenia. Podstawę taką stanowi dopiero wniosek o przyznanie, a następnie wypłacenie świadczenia. Konsekwencją tego jest to, że dopiero złożenie wniosku o świadczenie powoduje obowiązek jego wypłaty.

O ile sama ocena spełnienia warunków do nabycia prawa do świadczenia następuje według przesłanek warunkujących nabycie tego prawa obowiązujących

w dacie spełnienia ostatniej przesłanki - o tyle określenie wysokości świadczenia związane jest z datą złożenia wniosku o świadczenie, co wynika wprost z treści

art. 25 ust. 1 cyt. ustawy, zgodnie z którym (także w brzmieniu obowiązującym

na dzień (...), tj. dzień osiągnięcia przez ubezpieczoną wieku

60 lat), podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Tak więc, to z datą, od której przysługuje wypłata emerytury - co realizuje się zgodnie z art. 129 ust. 1 cyt. ustawy, po złożeniu wniosku przez ubezpieczonego - a nie z datą nabycia prawa

do świadczenia, - co w przypadku ubezpieczonej zrealizowało się w dniu

(...) - następuje ustalanie wysokości świadczenia, konsekwentnie według regulacji prawnej obowiązującej w dacie, od jakiej przyznano prawo do wypłaty świadczenia. Skoro w styczniu 2013 roku wszedł w życie przepis art. 25 ust. 1 b dodany do treści ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym, jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę wcześniejszą, podstawę obliczenia emerytury w wieku powszechnym pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur

w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych

i składki na ubezpieczenie zdrowotne, a ubezpieczona złożyła wniosek o przyznanie jej prawa do emerytury dopiero w dniu 21 stycznia 2016 roku, to do ustalenia wysokości świadczenia podlegającego wypłacie organ rentowy w sposób prawidłowy zastosował przywołany przepis art. 25 ust. 1 b ustawy o emeryturach i rentach, obowiązujący w dacie ustalania wysokości świadczenia.

Podobne poglądy w rozpatrywanej kwestii zajął Sąd Apelacyjny w Warszawie, w sprawie sygn. akt III AUa 2048/14 oraz Sąd Apelacyjny w Łodzi, w sprawie sygn. akt III AUa 1066/16 i III AUa 376/14 oraz Sąd Apelacyjny w Poznaniu, sygn. akt III AUa 445/14.

Z przytoczonych względów, Sąd Apelacyjny na mocy art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie.

/-/SSA M.Procek /-/SSA J.Ansion /-/SSA M.Małek-Bujak

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR